

Μια φορά ένα λιοντάρι κοιμότανε στη σπηλιά του. Είχε φάει αποβραδής, ένα βόδι ολόκληρο, είχε πιεί μπόλικο νερό και τώρα είχε βυθιστεί στον ύπνο κι έβλεπε όνειρα λιονταρίσια.

Ξαφνικά, ένιωσε στον ύπνο του πως κάτι το γαργαλούσε, σαν να περπατούσε κάποιος - πολύ ελαφρά είν' αλήθεια - πάνω στο κορμί του. Άνοιξε τα μάτια του και τι να δει: ήταν ένα ποντίκι!

Θύμωσε τότε το ποντίκι που ένα τόσο ταπεινό και μικρούλικο ζώακι τόλμησε να του χαλάσει την ησυχία του κι αρπάζοντάς το με το πόδι του, ετοιμάστηκε να το χάψει.

Αλλά το ποντίκι άρχισε να το παρακαλάει κλαίγοντας:

- Άφησέ με βασιλιά μου να ζήσω κι εγώ μπορεί μια μέρα να σου ξεπληρώσω την καλοσύνη που θα μου κάνεις.

Το λιοντάρι, που ήτανε πια χορτάτο και δεν μπορούσε να φάει ούτε έναν ποντικό, γέλασε με τα λόγια που άκουσε και είπε:

- Σου χαρίζω τη ζωή, μόλο που ποτέ δε θα μπορούσες εσύ να με βοηθήσεις!

Κάποτε όμως το λιοντάρι έπεσε σ' ένα λάκκο - παγίδα που είχαν ανοίξει κάποιοι κυνηγοί, κι εκείνοι του έδεσαν τα πόδια με χοντρά σκοινιά και το άφησαν για να πάνε στο χωριό τους να φέρουν κι άλλους ανθρώπους, να τους βοηθήσουν, για να το κουβαλήσουν, επειδή ήταν πολύ βαρύ.

Ύστερα από λίγη ώρα, έτυχε να περνάει από εκεί ο ποντικός και άκουσε βογκητά. Κατέβηκε τότε στο λάκκο, είδε το δεμένο λιοντάρι και το γνώρισε.

- Κάποτε μου χάρισες τη ζωή, του είπε. Τώρα θα σου ξεπληρώσω την καλοσύνη σου και θα σε ελευθερώσω.

- Εσύ θα με ελευθερώσεις; Ρώτησε απορώντας το λιοντάρι. Πώς είναι δυνατό;

- Τώρα θα δεις είπε το ποντίκι.

Κι άρχισε, με τα σουβλερά του δόντια, να ροκανίζει τα χοντρά σκοινιά, που έδεναν τα πόδια του λιονταριού.

Ύστερα από τρεις-τέσσερις ώρες, τα σκοινιά ήταν κομμένα και το λιοντάρι μπόρεσε, μ' ένα πήδημα, να βγει από το λάκκο - παγίδα.

Δεν έφυγε όμως αμέσως, γιατί περίμενε να σκαρφαλώσει και το ποντίκι απάνω, μια που κι αυτό δεν μπορούσε να βγει μ' ένα πήδημα.

- **Σ' ευχαριστώ πολύ!** Του είπε συγκινημένο το λιοντάρι.

- Σου είχα υποσχεθεί πως θα ξεπλήρωνα την καλοσύνη που μου έκανες, και

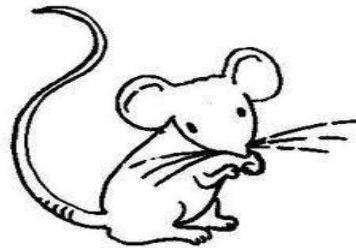
κράτησα την υπόσχεσή μου, αποκρίθηκε το ποντίκι. Τότε γέλασες μαζί μου, γιατί δεν πίστευες πως εγώ, ένα μικρό και αδύνατο ποντίκι, θα μπορούσα να βοηθήσω εσένα, το βασιλιά των αγριμιών. Πρέπει να ξέρεις, όμως, πως κι οι πιο αδύνατοι μπορούν να ξεπληρώσουν το καλό που κάνουν οι δυνατότεροί τους.

VectorStock File ID No. 331384

©Ron Leishman · illustrationsOf.com/1046503

©LaffToon · illustrationsOf.com/30329

